

тѣ на които повечето сж живѣли въ близкитѣ градове. Българскитѣ селени научиха голѣма частъ отъ турското население по селата на земледѣлие. Живущитѣ въ градоветѣ турци бѣха по-богати. Занаятчийството между турцитѣ въ Сливенъ (вънъ отъ берберството и налбантѣлка) се дължи на влиянието на сливенци, като образцови на врѣмето си занаятчии (индустриалци) и търговци. Изъ сливенскитѣ села е имало много по-малко бейове и султани, отколкото въ ямболскитѣ, карнобашкитѣ и айтошкитѣ села. И наистина, послѣднитѣ заселища сж били съ болшинство турци. Чиста българска частъ въ Ямболъ е билъ кварталътъ Каргона, и въ това отношение той отговаря на сливенскитѣ: Ново-Село и Клуцохоръ. Първитѣ турци въ Сливенъ, заселени отначало въ сѣверната частъ ^{на} на Ново-Село, се прѣхвърлятъ въ югоизточната частъ на централния Сливенъ. Пжтешественици отъ началото на XIX-я вѣкъ пишатъ, че по-голѣмата частъ на Сливена е населена съ българи (около 10,000 души, при общо население отъ 20—22,000 души). Нѣкои отъ тѣхъ, които сж сждѣли отъ турскитѣ паметници въ града и отъ смѣсената носия на гражданитѣ, при липса на статистика, изкарватъ турското население по-голѣмо отъ българското, което е погрѣшно. Отъ самия фактъ, че турцитѣ сж населявали само четвъртъ на цѣлия Сливенъ, се види, че числото на християнитѣ тукъ е прѣвишавало това на турцитѣ. Такова е било положението на града и прѣзъ прѣднитѣ три вѣка, когато при по-слабо населени сливенски части (централенъ Сливенъ, Ново-Село, Кумлукъ и Клуцохоръ), по-малтъкъ е билъ и броятъ на турцитѣ въ югоизточната частъ на централния Сливенъ. Даже и слѣдъ изселването на сливенци въ Влашко и Русия (1830 г.) и съ усиливането на турската тукъ администрация, слѣдъ революционното движение около половината на миналия вѣкъ, християнитѣ въ Сливенъ сж били повече отъ турцитѣ.

Че дѣйствително по-голѣмата частъ на южна България е била населена съ българи, това се види и отъ френския пжтешественикъ Баронъ Бово, още прѣди Х. Калфа. Споредъ него, Румелия била най-населената частъ на Турция, а населението ѝ говоряло „славянски“, който езикъ билъ разпространенъ въ цѣла Румжния (Румелия). Собствено, подъ термина „Румжния“ той разбира цѣла южна България и Одринско. Първото село на Румжния (слизайки отъ София